

Hoàng tử Rơm

Bạn đã bao giờ được ở chung nhà cùng một hoàng tử chưa?

Hoàng tử mắt tròn trong veo, má hồng trái đào, tóc đen mượt như những sợi tơ.

Hoàng tử hơi kì lạ nên có những câu chuyện cũng rất lạ kì. Nếu không bận việc gì, mời bạn ghé lại đây nghe tôi kể, bảo đảm bạn sẽ thích mê li.

Những câu chuyện sẽ bắt đầu thế này: Ngày xưa ngày xưa, có một hoàng tử tên Rơm...

Hoàng tử và người đánh xe ngựa

Tôi đang ở trong vườn cùng hoàng tử. Một buổi sáng trời xanh ngăn ngắt và bọn thuyề mây rủ nhau giong buồm trắng chạy khắp nơi. Tôi thì không được chạy. Vì tôi là một người đánh xe ngựa.

Người đánh xe không có roi. Người đánh xe chỉ có cánh tay đẩy cỗ xe ngựa xích đu lúc lắc, lúc lắc...

Hoàng tử Rơm đang ở trên ấy. Hôm nay, hoàng tử đội cái mũ miện nhỏ xíu tôi gấp bằng cặp giấy có vẽ hình một bông hoa đỏ rực. Cổ hoàng tử đeo dây chuỗi kết từ những viên hồng ngọc trái nho to tròn và chắc hẳn là ngọt xót. Áo choàng trắng muốt trên vai hoàng tử theo nhịp phi của cỗ xe cứ tung lên phấp pha phấp phới. Tôi đã lén gỡ tấm khăn trải bàn trên dây phơi của mẹ, để hoàng tử có cái áo choàng đầy những khoang trắng nối nhau như được kết bằng lông của một trăm con thiên nga.

Xe ngựa chạy một hồi thì người đánh xe bị... mỏi tay. Thế là hí lên một tiếng, tôi cho cỗ xe thắng lại.

Hoàng tử mặt vẫn nghiêm khi vịn tay tôi bước xuống.

Thật vinh hạnh khi được chạm vào bàn tay nhỏ bé xinh đẹp của hoàng tử. Hoàng tử cũng biết mình được hâm mộ nên hơi kiêu kiêu. Hoàng tử chả thèm nhìn tôi, chả thèm cười. Nhưng nhường người lên, hoàng tử tìm một cái gì đó trên mái nhà.

May mà tôi kịp nhớ ra ngày nào trên ấy cũng có anh bạn mèo Miu.

“Meo... meo...”. Mặc kệ phản đối của kẻ lười biếng ngủ ngày, tôi điệu anh ta từ sau bếp ra trước mặt hoàng tử.

Lần này thì hoàng tử ngó lên, nhưng mà ngó... anh mèo.

Châm chậm, hoàng tử còn đặt tay lên cái đầu vàng đang ngo nguậy.

- Mèo! - Tôi nói thật to, thật rõ như mẹ mỗi lần trò chuyện cùng hoàng tử.

Hoàng tử chả buồn đáp lại tôi. Cắm cúi, hoàng tử chạy đuổi theo anh Miu vừa tuột xuống, bỏ trốn ra chỗ cỗ xe ngựa xích đu.

Tôi chạy theo hoàng tử. Vừa chạy vừa nhặt nào hồng ngọc nhỏ, nào mũ miện, nào áo choàng hoàng tử vứt ra

trong lúc rượt bắt anh mèo lấu cá. Hoàng tử vốn chả bao giờ thích rườm rà mà.

Trong bộ áo thun siêu nhân cực kì đơn giản, hoàng tử vẫn cứ là hoàng tử khi kéo tay tôi dắt đến chỗ anh Miu xù lông.

- Chị Hai bắt mèo cho em, đúng hông? - Tôi lại nói bằng giọng của một cái chuông.

- ... ắt... ắt... ềo... ềo...

Tôi suýt nữa hét rầm lên. Lần này thì hoàng tử đã chịu trả lời. Bạn đang nghĩ câu trả lời của hoàng tử hơi hơi kì cục một tẹo, đúng không?

Chả sao cả. Mọi hoàng tử tuyệt vời trên đời này đầu tiên đều kì cục ở một vài điểm gì đó. Hoàng tử Éch khi giấu mình trong lốt éch suốt ngày cũng cứ kêu ồm ộp. Hoàng tử Sọ Dừa lúc núp trong khối thịt tròn xoe thay vì đi cũng phải lăn lông lốc.

Chả có gì lạ cả khi hoàng tử chín tuổi của tôi không biết nói, biết cười, lẩn biết nhìn tôi.

Khi bạn thấy một hoàng tử “kì cục” thì chắc chắn bạn đã gặp một hoàng tử đang làm con nhộng. Nhộng chơi trò năm mươi trong kén. Khi nào chán sẽ chui ra, biến thành một chú bướm đẹp và oai hết cỡ.

Rồi một ngày hoàng tử bướm của tôi nhất định sẽ biết nói một trăm thứ tiếng, giọng hoàng tử còn rành rọt và thánh thót hơn mọi loài chim.

Trong khi chờ đợi ngày đó, giờ mỗi chiều chiều tôi sẽ là người đánh xe ngựa xích đu chở hoàng tử nhộng đi chơi.

Hoàng tử nhộng không biết nói, không biết cười, không biết nhìn tôi hay “kì cục” đến thế nào đi nữa thì tôi vẫn yêu hoàng tử nhất trên đời.

Vì hoàng tử là em tôi mà. Một đứa em rất đáng yêu, chỉ thua tôi đúng một tuổi rưỡi.

Mẹ hay gọi em là hoàng tử mặt buồn.

Hoàng tử và bài hát thần kì

Tôi chưa tiết lộ với mẹ rằng Rôm, hoàng tử mặt buồn của mẹ, thật ra cũng có mím cười.

Một lần, khi mẹ đi chợ, tôi ngồi bên vũng đưa, đã thấy em cười. Nụ cười thật đẹp với vành môi nhỏ khe khẽ cong lên, với hai cái răng cửa bé xinh he hé vén tấm rèm môi. Một nụ cười như bông hoa nở bung ra trong mơ.

Tôi ao ước làm sao được thấy lại một bông hoa như thế, rồi nhiều bông hoa như thế khi em tỉnh giấc. Nhưng chắc những bông hoa biết mắc cỡ. Chúng trốn khỏi môi em lâu lắm.

Tôi cho em xem bộ phim hoạt hình vui nhất, tôi lấy bút lông vẽ mặt mình thành mặt con mèo, tôi chọc lét em cũng chỉ thấy một cái ngoắt người đi và hai cái tay đập đập vào nhau.

Lớp học đặc biệt mẹ đưa em tới cũng có những đứa trẻ vẫy vẫy hai cánh tay như thế. Các cô quản lớp gọi các em là bầy vịt con xinh xắn.

Bầy vịt chẳng bao giờ chịu đứng thành hàng. Các cô tập múa. Bầy vịt đưa đập cánh nói chuyện với bức tường, đưa phành phạch quạt tay với bầy kiến hay thế giới tí hon vô hình nào đó dưới đất,

đưa lại vừa vẫy tay vừa ngửa cổ quay theo cánh quạt trần xoay xoay.

Mẹ nói các cô quản lớp là những người kiên nhẫn nhất thế giới. Tôi cũng thấy như vậy. Bằng chứng là sau buổi văn nghệ lần ấy của lớp Rôm, về nhà thậm chí em tôi còn hát được một bài tặng mẹ.

Đó là một bài hát thần kì.

Khi nó vừa cất lên, bà ngoại đã kéo vạt áo chậm chậm mi mắt. Ba tôi nghe bài hát, ba cười, nhưng mắt ba lại đỏ hoe. Còn mẹ, mẹ không nói gì cả. Mẹ ôm chầm lấy chị em tôi, lăn dài trên gương mặt mẹ là những giọt nước nổi đuôi nhau, trong vắt.

Tôi có bị bài hát thần kì làm cho khóc nhè không. Bạn đừng tò mò nhé! Đây là một bí mật.

Tôi chỉ có thể tiết lộ với bạn điều này: Rôm không biểu diễn bài hát ấy một mình.

Nếu tình cờ đi ngang một ngôi nhà ngoài vườn đặt cái xích đu hình con ngựa, chịu khó nhìn vào phòng khách, nơi có ba người lớn đang khóc, bạn sẽ thấy hai đứa trẻ cùng đập đập tay, cùng quay vòng và cùng hát. Đứa con trai hát hay hơn cả. Nó chả bị vấp một lời nào. Còn đứa con gái. Nó cứ phải ngừng liên tục để chùi mũi và “híc híc”.

Thật là một bài hát khó kinh khủng, bạn không biết đâu! Dù từ đầu đến cuối nó chỉ có một lời duy nhất: “Ê...ê...ê...”

Hoàng tử và sáng chế tương lai

Sẽ như thế nào nếu bạn có một đứa em trai bình thường. Tức là một đứa em trai không “kì cục” và chỉ thua bạn một tuổi rưỡi?

Nó sẽ nghĩ ra đủ trò để trêu chọc bạn. Nó sẽ giành đồ ăn ngon của bạn, vẽ bậy sau vở bạn, giẫm chân dơ lên gối bạn. Và thậm chí nó còn dám đánh bạn.

Với Rơm, tôi chả bao giờ phải lo những điều này.

Rơm lúc nào cũng là một em bé quá dễ thương. Một em bé cũng hơi bự bự.

Em bé sẽ không cần bạn la rầy nghịch ngợm, không cần bạn hét um xùm để dạy em tập viết hay đánh vần. Cũng không cần nhức đầu để nghĩ ra hết trò này sang trò khác để chơi cùng mà vẫn bị chê “chị Hai kiếm trò gì đỡ ẹc à”.

Cứ đưa cho em bé một chiếc xe. Em bé sẽ ngồi yên và chơi với những cái bánh của nó suốt cả ngày.

Tôi nghĩ em hẳn phải có hàng trăm câu chuyện cần tâm sự cùng những cái bánh. Khi em mân mê ngón tay lên lớp vỏ cao su, khi em áp cả bốn bánh xe vào bên má, chính là lúc em đang trò chuyện cùng những chiếc bánh. Em nói bằng ngôn ngữ của em bé. Các bánh xe hiểu được ngôn ngữ này vì nó cũng gần gần với ngôn ngữ “viu viu” của bọn chúng khi quay.

- Sau này nhà mình sẽ có một thợ sửa ô tô siêu giỏi! – Ba nói mỗi lần đi ngang chỗ Rơm ngồi quay các bánh xe.

Tôi mới học bài tập đọc về Dân-lớp⁽¹⁾, cha đẻ của các lốp xe. Tôi nói với ba rằng tôi thích Rơm sẽ là một chuyên gia về lốp và bánh xe hơn. Ba đồng ý. Và cùng nhau, chúng tôi ngồi bàn bạc về những chiếc bánh xe trong tương lai của nhà sáng kiến Rơm.

- Chúng sẽ là những cái bánh xe không cần lốp lẫn chân cãm.

- Những cái bánh xe vô hình, ba ơi! Không ai thấy tụi nó đâu mà xe vẫn chạy.

- Hay là những cái bánh vừa lăn vừa biết thổi bay hết lũ đĩnh?

- Thổi bay sẽ trúng người khác đó ba. Chúng phải có

---

(1) John Boyd Dunlop (1840-1921), nhà phát minh người Scotland, sáng chế ra lốp cao su bơm khí cho xe đạp năm 1887.